

JOAN F. MIRA



“No cal ser seminarista islàmic, talib o semblant, per saber que la guerra contra l'infidel no s'acaba mai (guerra interior per la puresa personal, guerra exterior per purificar la terra), i que, arribat el cas, els morts en aquesta guerra són màrtirs de la fe i van directes al cel. Sobretot si són morts voluntaris. Setanta verges els esperen alegres al paradís.”

Una qüestió de fe

No sé di Déu ha mort, com alguns filòsofs alemanys afirmaven a finals del segle XIX, i alguns filòsofs francesos a finals del XX. En tot cas, si va morir quan deien els filòsofs, la defunció divina degué produir-se en algun punt d'Europa occidental, i la resta del planeta no se'n trobà massa afectada. És cert que infinitat de persones amb estudis, científics i lletrats, i els seus lectors, van decidir fa temps que la religió era una etapa superada de la història humana, que la raó per fi havia desplaçat la fe, i que els moviments individuals o col·lectius del nostre temps i del temps futur ja només eren qüestió de càlcul d'interessos: economia, control territorial, poder, política. Qui havia de pensar en la fe com a motor de la història, quina infantil bestiesa. I tanmateix, la història i els seus motors successius ens havien d'haver ensenyat alguna cosa, però no la volíem veure: no era acceptable, no entrava en els sistemes i en els mètodes. Ni el pas de l'imperi romà a imperi cristià, ni la cristianització dels germànics i els eslaus, ni l'expansió de l'islam, ni les croades, ni la primera expansió colonial per Amèrica, ni la segona per la resta del món, ni la Reforma, ni les grans guerres d'Europa dels segles XVI i XVII, ni res: tot era explicable deixant la fe i la religió com una anècdota, tot era reduït a la dimensió econòmica, sociològica en tot cas, de sociologia dura, de lluita de classes, estructura, infraestructura, i canvis en les formes del poder. Que la gent poguera emprendre grans empreses criminals o glorioses mogudes per la fe, era cosa del tot inacceptable. La fe, per als historiadors del passat, com per als qui fan història o explicació del present, era només un accident, una excusa, un vernís, un no res. Com la cultura o civilització, com les nacions i els pobles, com tot allò que no encaixa en l'esquema.

L'esquema no accepta que, el 12 de setembre de l'any 2001 (any 2001 del naixement de Crist), un comerciant musulmà de Melilla, establert a Barcelona i de pas per Madrid, un home que suposem pacífic i dedicat als seus negocis, quan un periodista li pregunta què opina de l'atac del dia anterior a Nova York, contesta: “Els americans es pensaven que eren els més poderosos. Però Al·là ha demostrat que és més gran.” I el bon comerciant, fidel creient, tenia tota la raó. El poder dels americans és el més gran de la terra, possiblement el més gran que hi ha hagut mai. Però és vulnerable davant d'un poder més alt, davant de l'Altíssim. I com demostra Al·là el Gran el seu poder? No fent miracles especials, com ara intervencions de Sant Jordi o Sant Jaume a cavall, sinó a través de la determinació dels seus fidels. El president del Pakistan –país dels purs–, el seu ministre de defensa, i els grans muftís, han proclamat que, atès que tot és obra de Déu, també n'és obra la bomba atòmica que ha concedit als seus fidels, la primera bomba nuclear islàmica, i acaben de celebrar amb grans festes l'aniversari del regal celestial, dedicat a la fumigació dels perversos hindús. No cal ser seminarista islàmic, talib o semblant, per saber que la guerra contra l'infidel no s'acaba mai (guerra interior per la puresa personal, guerra exterior per purificar la terra), i que, arribat el cas, els morts en aquesta guerra són màrtirs de la fe i van directes al cel. Sobretot si són morts voluntaris. Setanta verges els esperen alegres al paradís, i setanta parents seus tenen també el cel assegurat pels mèrits del màrtir. Una bonica festa familiar, convidar els veïns a te i a pastissos de glòria. No és un sarcasme meu, no és broma: és l'explicació de coses altrament inexplicables. Això que la premsa denomina “terrorisme islàmic”, està arrelat en la religió, no en l'economia. No és un tema de pobres i rics, nord i sud, explotadors i explotats, com encara algun retardat doctrinal creu i vol fer creure, és una qüestió de fe. I els diners els posa qui els té: musulmans molt piadosos i molt rics. Petrodòlars, tecnologia, teologia: aquest és, de moment, el motor de la història. *God bless America?*